

Gólyaszemmel

Universitás: egyetem, tanárok és tanítók közössége, az a hely, ahol a disputáció folyik. Vágytunk rá, hogy eljőjön az idő, amikor mi is részesei lehetünk ennek a "közösségnek". Ideje, hogy szembenézzünk az eltelt hónapokkal, évekkel: valóban megvalósultak-e reményeink, hogyan módosult az egyetemről alkotott képünk. Néhány ifjú diáktársunkat kérdeztem eddigi tapasztalataikról. A beszélgetés három elsőéves lánnyal folyt Schneider Beáta és Rákász Judit magyar-történelem, Horváti Ildikó orosz-angol szakos.

Bea: Második próbálkozásra jutottam be az egyetemre. Az egyéves kényszerpihenő számomra szükséges rossz (?) volt. Úgy gondoltam az egyetem tele van jó fejekkel, figurákkal, érdekes emberekkel. Ebben egy kicsit csalódnom kellett. Nem mintha egyáltalán nem lennének ilyenek, de sokan szinte a gimnáziumot folytatják tovább: megkapják a feladatot, megtanulják, visszaadják és ezzel el van intézve a dolog. Folyton görcsölnek a tanulás miatt, pedig e mellett még annyi dolog van, amit érdemes csinálni.

Ildi: Én is úgy gondoltam, hogy az egyetemre fiatalság "krémje" kerül. Meg kell mondanom néhány hétig volt is bennem bizonyos kisebbségi érzés, de aztán láttam, hogy ez indokolatlan. Nekem nagyon hiányzik a sokszínűség, ami érdekessé tenné az embereket.

Judit: Persze vannak ilyen is, nem akarok hízzelegni, de ezek főleg fiúk. Úgy érzem a lányok közt sokkal több a középszerű, a fiúknál pedig inkább a végletek jellemzőek.

Bea: Néhányan megbotránkoztak, amikor azt mondtam, hogy az egyetemen tudni kell ÉLNI. Pedig nem csak a sok könyv fogja csiszolgatni az egyéniségünket, hanem a másik ember is, azért nem szabad bezárunk magunkat az elefántcsont toronyba.

Hogyan alakult ki az ismerettségű körötök?

Ildi: Egyszerűen a szimpátia alapján. A csoportok a szemináriumokon nincsenek együtt, ezért aztán az azonos szak sem játszik szerepet az ismerkedésben. Szerintem ez így egészséges.

Judit: Ebből a szempontból tényleg jó a választási lehetőség. Az év elején azonban még nem volt semmilyen támpontunk, hogy kihez menjünk szemináriumra. Kis híján a rokonszenv döntötte el. Meg aztán közzsájon forogtak bizonyos "mumusok" is, akikhez senki nem akart menni. Így adódhatott, ha egy tanárnál túl sokan jelentkeztek, a feleslegeseket átirányították oda, ahol még volt hely.

Bea: Ez viszont az egész rendszert teszi kérdésessé, hiszen ez már nem szabad választás. A rossz tanárok ugyanúgy tovább tartják az órákat, mintha nem történt volna semmi. Az alig látogatott előadások tanárai sem vonják le maguknak a konzekvenciákat sőt, félre nem érthető célzásokat tesznek, hogy bejárjanak a diákok.

Milyen a kapcsolatotok a tanáraitokkal?

Judit: Én nagyon szeretném, ha közvetlenebb kapcsolat lenne velük. Igaz, hogy van néhány ilyen is, de ez inkább kivétel.

Bea: Jó lenne, ha előadás után -- csak úgy odamehetne az ember beszélgetni velük, vagy eljönnének velünk sörözni. Egyszóval mint embert is megismernénk őket, így akár valamiféle pozitív példaképül szolgálhatnánk.

A tanulásról, vizsgákról alkotott képetek hogyan változott az elmúlt hónapokban?

Judit: A gimnáziumban mindent felületesen tanultam meg. Úgy gondoltam az egyetemen majd mindent részletesen, alaposan belém vernek. Ez nem jött be, most is csak rohanunk az anyaggal nincs idő az elmélyítésre. Másrészt azt hittem végre azzal foglalkozhatok, amihez kedvem van. Únom már, hogy mindig azt várjam, hogy csak már lennék túl ezen a pár éven, aztán biztosan jobb lesz.

Bea: Úgy érzem belekerültem a taposómalomba. Reggel bemegyek az egyetemre, este hazajövök. A kiadott anyag olyan mennyiségű, hogy minden energiámat lekötí, így rá vagyok kényszerítve, hogy a kötelező anyaggal foglalkozzan. Lenne pár olyan szeminárium, amelyre szívesen bejárnék, erre azonban nincs időm. Szerintem ez tömegképzés, ha ki akarok kerülni belőle, az árral szemben úszok.

Ildi: Az anyag jó részét feleslegesnek tartom. Igyekeznek minél több adatot a fejünkbe sulykolni, holott nem a memóriánkat fejleszteni jöttünk ide. Így lehet az, hogy éppen a lényegét nem látom. Nem tudok egy-egy problémáról beszélni, mert nem ezeket állítjuk a középpontba.

Bea: A gimnáziumban legalább kaptunk egy átfogó képet, ha még oly felületes is volt. Most, főleg történelem szakon, akik nem "seggelős" típus, az megpróbál lelépni. Magyarán legalább beszélgetünk, pedig törin is inkább "csemegézni" kellene.

Úgy érzem hasonlóak a problémáitok, mint amelyek a tavalyi sztrájkok idején foglalkoztattak minket. Mit tudtok erről, milyen változásokról hallottatok?

Ildi: Úgy hallottam, hogy a tanárok és diákok bizonyos mértékig egymásra találtak. Nálunk ez már nem érezhető.

Bea: Módosították a vizsgaszabályzatot. Ezentúl csak egy utóvizsga van és az ókor szigorlatot csak 2. év végén lehet letenni. Ez bennünket igen hátrányosan érintett. A nyelvvórának olyan rendszerét alakították ki, amit egyszerűen képtelenek vagyunk összehangolni a többi órával. Egyetlen pozitívum a tanár választás lehetősége volt.

Milyen terveitek vannak az egyetem után?

Bea: Tapasztalatom szerint jelenleg a tanárság szolgámkával ér föl. Ha végül mégiscsak tanítanom kell szeretnék legalább egy elit gimnáziumban elhelyezkedni.

Judit: Mi az Ildivel tanítani szeretnénk, bár félek tőle, hogy nem leszek elég képzett ehhez.